

РЕШЕНИЕ

№ 2939

гр. София, 07.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 12.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1506** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215 ЗУТ. Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от Р. И. И. срещу Заповед № РВТ18-РД09-125 от 19.10.2018г. на кмета на Столична община, район „В.“, в частта относно имоти с идентификатор № 68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210. В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е издадена в нарушение на изискването за форма, при допуснати нарушения на административно-производствените правила и относимите материално-правни разпоредби. Излага се, че не е бил уведомен за започналото административно производство, не му е предоставена възможност да се запознае и изрази становище по събраните доказателства, както и по предявеното искане. Счита, че не са съществували основанията за прокарване на отклонение от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през чужди поземлени имоти. Съоръженията, които ще изгражда [фирма] не представлявали отклонение от общи мрежи, а те самите са общи мрежи и съоръжения. Посочва, че от [фирма] не са водили разговори и не са предлагали учредяването на сервитут. Въпросът относно наличието на друго техническо решение въобще не е бил изследван в административното производство и не са изложени мотиви в тази връзка в заповедта. Моли да се отмени оспорената Заповед № РВТ18-РД09-125 от 19.10.2018г. на кмета на Столична община, район „В.“, поради нейната незаконосъобразност.

Ответникът – кмета на Столична община, район „В.“ чрез процесуалния си представител юрк. И. Т., оспорва жалбата, а по същество на спора, моли съдът да я

отхвърли като неоснователна, съобразно изложеното в писмено становище изх.№ РВТ16-ТД26-669/56/08.02.2019г. и бележки вх. № 5892/19.02.2021г. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна- [фирма], представлявано от Е. Т. Б. чрез своя процесуален представител адв. Д. Б. също оспорва жалбата и счита, че същата е неоснователна. Посочва, че актът е законосъобразно издаден, защото не са били допуснати нарушения на административно-производствените правила и правилно е приложен на чл.193 ал.3 от ЗУТ. Подробни съображения са мотивирани в писмени бележки от 26.02.2021г. Направено е искане за присъждане на разносните в процеса, съобразно списък по чл.80 от ГПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е образувано по повод депозирано заявление с вх. № РВТ16-ТД26-669/15.03.2016 г. от [фирма] с искане за предприемане на необходимите мерки по реда на чл. 192 и чл. 193 ЗУТ за учредяване право на преминаване и право на прокарване на техническа инфраструктура през част от конкретно посочени имоти, сред които имотите на жалбоподателя [фирма] с идентификатор № 68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210, от които ще бъдат засегнати площи съответно 100 кв.м. и 14 кв.м. Посочено е, че това е необходимо във връзка с проект за изграждане на улични съоръжения- уличен канал Ф300 и Ф500 от СКО на имоти с идентификатори № 68134.1935.1293, № 68134.1935.2106 и № 68134.1935.2107 по КККР на [населено място], район „В.“, отредени за УПИ IX-451А и УПИ XVI-450, кв. 11, местност „Г. глава“, през о.т.253-о.т.213А- о.т.215, о.т.216, о.т.149, о.т.48 до съществуваща РШ1, след о.т.48. Общата площ на сервитута е 586 кв.м. и ширина от 2.50м.

[фирма] се легитимира като носител на вещното право на собственост върху ПИ с идентификатор № 68134.1935.2106, което е придобил по силата на договор за покупко-продажба, сключен във формата на нотариален акт № 12, том VI, рег. № 16087, дело № 887 от 07.08.2013 г. Към заявлението е приложена декларация по чл. 193 ЗУТ от управителя на дружеството, в която е посочено, че не е постигнато съгласие със собствениците на имоти през които следва да премине трасето на проектирания и инвестиран проект за право на прокарване на отклонение от общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура – уличен канал. Декларирано е и, че друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно. Прокарването не влошавало условията на застрояване, не се препятствал установения начин на трайно ползване и не се засягали разрешени строежи и съществуващи сгради. Изготвена е и експертна оценка за определяне на пазарната стойност на правото на прокарване от лицензиран оценител.

Представено е и мотивирано предложение, изготвено от инж. В. Ш. за отводняване на УПИ IX-451А и УПИ XVI-450 от кв.11, местност „Г. глава“, което е било прието на проведен технически съвет на [фирма] /писмо изх. № ТУ-2543/07.08.2015г./

Във връзка със заявлението е изготвено становище от главния инженер на Столична община, район „В.“, с което е предложено да се учреди право на прокарване на отклонения от общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през чужди ПИ с идентификатор № 68134.1935.1115, № 68134.1935.1012, № 68134.1935.2208, № 68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210 за изграждане на улични

съоръжения, елементи от техническата инфраструктура – уличен канал Ф300 и Ф500 от СКО за УПИ XVI-450 от кв.11 по плана на местност „Г. глава“, през о.т.253-о.т.213А- о.т.215-о.т.216- о.т.149- о.т.48 до съществуваща РШ1, след о.т.48.

Жалбоподателят [фирма] удостоверява своите вещни права върху имоти с идентификатор № 68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210 с нотариален акт № 149, том III, рег. № 4794, дело № 387/2014 г.

Със заповед № РВТ16-РД91-63/23.08.2016г. на кмета на Столична община, район „В.“ е определена комисия по чл. 210 ЗУТ, която да разглежда внесена документация по чл. 190-194 ЗУТ, като се произнася относно издаване на заповед за съответното право на преминаване, да изисква и разглежда оценки от лицензирани вещи лица относно сумите за обезщетения, да се произнася за реда на обезщетяване на правоимащите.

Комисията, назначена от кмета на Столична община, район „В.“ е провела заседание, за което е изготвила протокол № 12/03.10.2016г. В протокола е отразила установените факти и събраните документи, като е взела решение да предложи на кмета да издаде заповед, с която да учреди право на прокарване на отклонения от общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през имоти с идентификатори № 68134.1935.1115, № 68134.1935.1012, № 68134.1935.2208, № 68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210 за изграждане на улични съоръжения, елементи от техническата инфраструктура – уличен канал, за охраняване на имоти № 68134.1935.1293, № 68134.1935.2106 и № 68134.1935.2107. Указано е прокарването да се осъществи съгласно приложената скица-предложение. Определено е и обезщетение, което да бъде изплатено на собствениците на засегнатите имоти, като за имот с идентификатор № 68134.1935.2209 за засегнати 100 кв.м. е определена сумата от 7 140.00 лв., а за имот № 68134.1935.2210 за засегната площ от 14 кв.м. определеното обезщетение е в размер на 1 000.00 лв.

[фирма] е оспорило пред АССГ този протокол, като е било образувано адм.дело № 894/2017г. по описа на 31 състав. С решение № 2592/19.04.2017г., решението на комисията по чл. 210 от ЗУТ, отразено в Протокол № 12/03.10.2016г. е изменено, като е увеличена стойността на обезщетението за учредяване на право на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, като за ПИ с идентификатор № 68134.1935.2209 е определена сумата от 7 560.00 лв., а за ПИ с идентификатор № 68134.1935.2210 е определена сумата от 1 058.40 лв. Решението е влязло в сила на 12.05.2017 г.

Във връзка с влязлото в сила решение, на заявителя [фирма] са дадени указания да преведе по сметка на Столична община в Общинска банка сумите, определени като обезщетение и установени с решението на АССГ, като в тази връзка е представено платежно нареждане от № 900848/17.09.2018г.

С оспорената по настоящото дело Заповед № РВТ18-РД09-125/19.10.2018г. кметът на Столична община, район „В.“ е учредил право на прокарване на отклонения от общите мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през ПИ с идентификатор № 68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210, собственост на жалбоподателя, за изграждане на улични съоръжения, елементи на техническата инфраструктура- уличен канал Ф300 и Ф500 от СКО на имоти с идентификатори № 68134.1935.1293, № 68134.1935.2106 и № 68134.1935.2107 по КККР на [населено място], район „В.“, отредени за УПИ IX-451А и УПИ XVI-450, кв. 11, местност „Г. глава“, през о.т.253-о.т.213А- о.т.215- о.т.216- о.т.149- о.т.48 до съществуваща РШ1, след о.т.48.

Определено е заплащане на еднократно обезщетение в размер на 7 560.00 лв. за собственика на ПИ с идентификатор № 68134.1935.2209 и сумата от 1 058.40 лв. за собственика на ПИ с идентификатор № 68134.1935.2210.

В процеса е допуснато и прието експертно изследване, извършено от арх. А. Б., от данните по което се установяват следните релевантни за предмета на спора факти и обстоятелства:

Съгласно одобрената кадастралната карта имот с идентификатор № 680134.1935.2209 е с площ 1 842 кв.м и начин на трайно ползване (НТР) – ниско застрояване (до 10м). По действащия ПУП имотът е отреден за УПИ I-за детско заведение от кв.13 и съгласно ОУП на СО попада в устройствена зона „Жм2” – жилищна зона с малкоетажно застрояване с допълнителни специфични изисквания. Част от имот с идентификатор № 680134.1935.2209 попада в улична регулация от о.т.213А-о.т.215А-о.т.215 /северната граница - [улица]/.

Имот с идентификатор № 680134.1935.2210 е с площ 320 кв.м. и начин на трайно ползване (НТР) – ниско застрояване (с височина до 10м). Съгласно действащия ПУП този имот попада в улична регулация от о.т.253 – о.т.254 / [улица]/, като малка част от него попада в УПИ I – за детско заведение, кв.13.

При извършения оглед на място вещото лице е установило, че имотите не са застроени, предвидените с регулационния план улици не са реализирани, както и няма данни за приложена улични регулации.

Трасето на сервитута през о.т.253- о.т.213А- о.т.215- о.т.216- о.т.149- о.т.48 до съществуваща РШ след о.т.48 попада в улична регулация по ПУП – ПР на местност „ж.к.Г. глава”, район „В.“, одобрен със Заповед № РД-09-50-264/27.05.1997г. на главния архитект на С., потвърдена с Решение №85 по Протокол №56/06.08.2003г. на СОС.

Предвиденото трасе за изграждане на улични съоръжения, елементи на техническата инфраструктура – уличен канал Ф300 и Ф500 е съобразено с действащата улична регулация. Изменението на приетия идеен проект част канализация за м. „Г. глава” се състои в „обръщане на профил 83 по [улица]между о.т.253 и о.т.254 към [улица]в о.т.254”, с което не се променя трасето на канализационната мрежа, която е предвидена в рамките на уличната регулация с приетия идеен проект. Съобразявайки горните констатации арх. Б. е посочила, че предложеното техническо решение е икономически целесъобразно.

За отводняването на УПИ IX – 451А и УПИ XVI-450 от кв.11 по приетия идеен проект за канализация на м. „Г. глава” (л.166) е предвидено отводняването на имотите да стане с включване към [улица]в о.т.251. Съобразявайки наличието на приет идеен проект съдържащ различно решение от предложеното проектно решение във връзка с което е издадена обжалваната заповед, може да се заключи, че има и друго целесъобразно техническо решение за отводняване на процесните имоти.

Преминаването на мрежите на техническата инфраструктура е извън УПИ I- за детско заведение от кв.13, поради което не се препятства използването му съобразно предвижданията на плана. С действащия план имот с идентификатор № 68134.1935.2210 почти изцяло попада в улица, като за него не е предвиден самостоятелен УПИ.

Трасето на мрежите на техническата инфраструктура – уличен канал Ф300 и Ф500 от СКО е предвидено да преминава в рамките на уличната регулация, с което не се засягат урегулирани поземлени имоти и не се нарушава използването им по

предназначение. Имот с идентификатор № 68134.1935.2209 след отнемане на 100 кв.м. остава с площ 1 742кв.м., а имот с идентификатор № 68134.1935.2210 след отнемане на 14 кв.м. остава с площ 306 кв.м.

С учредяване правото на прокарване на отклонението не се променят условията за застрояване по действащия ПУП за УПИ I- за детско заведение от кв.13, в който попада имот с идентификатор № 68134.1935.2209.

Учреденото право на преминаване и право на прокарване на мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура не препятства начина на трайно ползване на имот с идентификатор № 68134.1935.2209, тъй като същите не ограничават достъпа до него. Полагането на мрежите на техническата инфраструктура е предвидено да стане подземно. Вторият имот с идентификатор № 68134.1935.2210 е с НТП – ниско застрояване, той също не е застроен и прокарването на мрежи на техническата инфраструктура не препятства начинът му на ползване.

Прието е и експертно заключение на Е. В., според която уличен канал Ф300 и Ф500 представлява отклонение от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура по см. на § 5 т.32 от ДР на ЗУТ. Съществуващата РШ1 е компонент от съществуващ канал- главен колектор III, като отклоненията от/до РШ1, така както е проектирано представлява именно отклонение от общи мрежи и съоръжения. Главен колектор III по [улица]е изграден и въведен в експлоатация до [улица], където се намира РШ1. Процесното съоръжение представлява отклонение до/от главен колектор III.

Това експертно заключение е оспорено от жалбоподателя, като по негово искане е допусната повторна СТЕ, изготвена от вещото лице С. Т. Я.. Според него уличният канал Ф300 и Ф500 представлява общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура. Канализацията преминава по [улица]с дължина 51.60м., [улица]с дължина от 136.30м., [улица]с дължина от 77.50м. до съществуващата РШ1. Според обясненията на вещото лице уличният канал е продължение на съществуващата канализационна система и става част от нея.

Предвид установеното от фактическа страна, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по чл.214 т.2 от ЗУТ, от надлежна страна, за която е налице и интерес от отмяната му. Жалбата е подадена в преклузивния 14 дневен срок, считано от 07.11.2018г. – датата на съобщаване на акта на неговия адресат.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Атакуваната Заповед № РВТ18-РД09-125 от 19.10.2018г. е издадена от компетентен административен орган – кмета на Столична община, район „В.“. Функции да издават заповеди по чл.193 ал.3 от ЗУТ, кметът на СО е делегирал на кметовете на съответните райони, в които попадат имотите, които се засягат от учредяване на правото на преминаване и прокарване, със Заповед № СОА17-РД-09-622/19.06.2017г. /т.5.9/ издадена на основание §1 ал.3 от ДР на ЗУТ.

На второ място, оспорваният акт отговаря на изискванията за форма. Заповед № РВТ18-РД09-125 от 19.10.2018г. е индивидуален административен акт, съгласно чл. 214, т.2 от ЗУТ. Като такава за нея се прилагат правилата предвидени в чл.59 ал.2 АПК. Заповедта съдържа всички реквизити, които законодателят е посочил като задължителни за спазване при оформянето на административен акт. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, коректно са индивидуализирани

недвижимите имоти, през които преминава сервитута, засегнатите площи от тях, както и дължимото на собствениците им обезщетение. По отношение на размера на същото за [фирма] е определен на базата на влязло в законна сила решение № 2592/19.04.2017г. по адм. дело № 894/2017г. на АССГ, II-ро отделение, 31 състав и този въпрос не подлежи на пререшаване по арг. от чл.299 ал.1 от ГПК.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатират нарушения по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

Във всящото административно производство е била назначена комисия, която да разгледа документите, възложена е оценка на сервитута, изготвено е становище от главния архитект на Столична община, район „В.“. Оценката на сервитута е изготвена от лицензиран специалист, а за своята работа, комисията е съставила протокол № 12/03.10.2016г., в който е отразила изводите, до които е стигнала въз основа на направените констатации. Посочила е и сумите, които следва да бъдат изплатени на собствениците на служещите имоти. Спазена е разпоредбата на чл. 193, ал. 8 ЗУТ, като учреденото право е било оценено в производство по чл. 210 ЗУТ. Протоколът от работата на комисията е съобщен на заинтересованите страни, конкретно на жалбоподателя, който е упражнил правото си на жалба срещу него. Както вече се посочи по адм. дело № 894/2017г. е постановено решение № 2592/19.04.2017г., с което жалбата на [фирма] против решение на комисията по чл. 210 от ЗУТ, обективизирано в Протокол № 12/03.10.2016г., утвърден от кмета на Столична община, район „В.“, в частта му, с която е прието становището на гл. архитект относно учредяване право на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура и е предложено на кмета да издаде заповед по чл.193 от ЗУТ, е оставена без разглеждане, като е прекратено производството по делото в тази му част. В останалата част относно дължимото обезщетение е увеличена неговата стойност, като за ПИ с идентификатор № 68134.1935.2209 е определена сумата от 7 560.00 лв., а за ПИ с идентификатор № 68134.1935.2210 е определена сумата от 1 058.40 лева. Същите суми са посочени и в

обжалвания административен акт.

На четвърто място, обжалваната заповед е издадена и в съответствие с приложимите материално-правни разпоредби.

Съгласно чл. 193, ал. 1 от ЗУТ, правото на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през чужди имоти се учредява с писмен договор между собствениците на поземлените имоти с нотариална заверка на подписите. Определение за общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура се съдържа в § 5, т. 32 от ДР на ЗУТ и това са мрежите и съоръженията до общите контролно-измервателни уреди в недвижимите имоти, включително разпределителни устройства. Тъй като по въпроса дали процесният обект-уличен канал Ф300 и Ф500 представлява отклонение от общите мрежи и съоръжения или е обща мрежа/съоръжение, бяха изготвени две заключения основно и повторно от вещите лица инж.Е. В. и инж.С. Я.. Съдът кредитира и дава вяра на становището на вещото лице инж. Е. В., тъй като същото е аргументирано, както със събраните по делото доказателства, така и с нормативната уредба. Второто заключение на инж. С. Я. е голословно и необосновано, в него не е направен издържан анализ на относимите обстоятелства. Предвид изложеното, настоящия съдебен състав приема, че процесния обект представлява отклонение от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура.

В ал. 3 на чл. 193 от ЗУТ е регламентирано, че когато не е постигнато съгласие между собствениците на поземлените имоти и друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно, правото на прокарване се учредява със заповед на кмета на общината. По правило отклоненията се изграждат в имота, за чието обслужване се прокарват, но когато това е технически невъзможно или икономически нецелесъобразно, тези съоръжения могат да бъдат прокарвани и през чужди поземлени имоти. Въз основа на тази нормативна уредба може да се направи извод, че законово установения принцип е, че правото на прокарване /в съдържанието на което право се включва правото да се изгради и да се придобие собствеността върху отклонението от общата мрежа на техническата инфраструктура в чуждия имот - чл. 193, ал. 2 от ЗУТ/, се учредява по съгласие между собствениците на поземлените имоти (собственика на засегнатия имот и собственика на имота, който се ползва от изграждане на отклонението), обективизирано в сключен писмен договор с нотариална заверка на подписите. Съответно, упражняването на административното правомощие по чл. 193, ал. 3 от ЗУТ, за учредяване със заповед на кмета на общината на право на прокарване на отклонение от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през

чужди поземлени имоти, е изключение от посочения принцип и предвидената договорна процедура по чл. 193, ал. 1 и ал. 2 ЗУТ. Доколкото учредяването на сервитутното право върху имоти - частна собственост на физически и юридически лица, в хипотезата на чл. 193, ал. 3 ЗУТ - по административен ред и с акт на административен орган, представлява едно принудително ограничаване правото на собственост на тези лица, законът изрично регламентира условията, при които е допустима административна намеса. Тези условия съставляват нормативно предвидените материалноправни предпоставки, с наличието на които законът свързва упражняването на правомощието по чл. 193, ал. 3 ЗУТ, а те са именно: 1. да не е постигнато съгласие между лицето, в чиято полза се учредява сервитута и собствениците на имотите, през които ще се осъществи прокарването; 2. друго техническо решение за прокарване на отклонението да е явно икономически нецелесъобразно и 3. с прокарването на отклонението да не се влошават условията за застрояване на поземлените имоти, да не се препятства установения начин на трайното им ползване и да не се засягат разрешени строежи или съществуващи сгради /чл. 193, ал. 3 и ал. 5 от ЗУТ/.

В случая жалбоподателят [фирма] е възразил, че с дружеството не са провеждани изобщо преговори за доброволно учредяване на право на прокарване на мрежи и съоръжения. Това възражение съдът намира за неоснователно и неподкрепено с доказателствата по делото. В административното производство, заявителят е представил декларация с нотариално удостоверяване на подписа рег. № 6132/11.12.2015г. на Нотариус П. С. с район на действие РС-Варна, в която е обективирал, че не е могъл да постигне такава договореност. Истинността на този документ не е оспорена от жалбоподателя в процеса. От друга страна той е обжалвал протокол № 12/03.10.2016г. както относно размера на оценката, така и приетото становище на главния архитект на Столична община, район „В.“, който дава предложение да се издаде заповед. Това процесуално поведение на жалбоподателя води до извода за несъгласие с прокарването на отклонения на мрежи и съоръжения от техническата инфраструктура през неговите имоти. Предвид на това, доказана е първата материалноправна предпоставка, обуславяща административната намеса при учредяване правото на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през чужди имоти с издаването на заповед по чл. 193, ал. 3 от ЗУТ.

Тук е мястото да се посочи и нормативната регламентация по чл.87 ал.2 и ал.3 от ЗУТ, съгласно който „при липса на канализация или когато поради наклон на терена канализацията не е в състояние да отвежда

повърхностните води, собствениците са длъжни да осигуряват свободното протичане на тези води през поземлените имоти до съответните улични съоръжения (канализационни шахти, канавки и други). При липса на друга техническа възможност, доказана и с проект за вертикална планировка, се допуска канализацията на сгради в урегулирани поземлени имоти да се включва в уличната канализация, преминавайки през съседни имоти, без с това да се препятства възможността за извършване на допустимо застрояване в тях. В тези случаи участъкът, преминаващ през имотите от сградата до уличната канализация, се счита за дворна мрежа (сградно отклонение)“.

Налице е и второто условие за учредяване право на прокарване на отклонение от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през чужди имоти, а именно: друго техническо решение за това да е явно икономически нецелесъобразно. Според приетото експертно мнение на арх. А. Б., предложението на [фирма] е икономически целесъобразно. Най- оптималният вариант за преминаване на елементи от техническата инфраструктура е да се осъществи под мястото, което е проектирано за улица. Трасето на уличния канал за отводняване на УПИ IX-451А и УПИ XVI-450, кв. 11 е предвидено да преминава в рамките на уличната регулация, предвидена с ПУП. Предвид отреджането за [улица].1935.2209 и ПИ № 68134.1935.2210, през които преминава трасето на уличния канал, предложеното техническо решение е икономически целесъобразно.

При наличието на възможност правото на прокарване да се осъществи през имотите на жалбоподателя, през място предвидено за улица, при това без да се влошават условията на застрояването им /процесните имоти са незастроени, тази част от тях е предвидена за улица и е недопустимо застрояване именно в нея/, без да се препятства установеният начин на трайното ползване на същите, икономически нецелесъобразно е елементите на техническата инфраструктура да преминават по друга част от тях. От [фирма] не бяха представени доказателства и не се поиска събираните на такива, от които да се установи, че съществува друго техническо решение, при което трасето на това отклонение, да не засяга неговите имоти.

Налице е и третата предпоставка за учредяване правото на прокарване на мрежи и съоръжения от техническата инфраструктура, а именно: учреденото право на прокарване на отклонение да не препятства установения начин на трайно ползване на поземления имот, нито влошава условията на застрояване. Както се установи от заключението на приетата СТЕ, съгласно действащия ПУП, сервитутът преминава през тази част от

двата имота, отредена за улица, поради което и не се нарушават условията за застрояването им и не се нарушава обичайния начин за ползването им. Трасето не засяга площта от двата имота, която попада в територията на УПИ I- за детско заведение от кв.13, местност „Г. глава“. Преминаването на мрежите на техническата инфраструктура е извън този УПИ, поради което не се пречи на използването му, съобразно предвижданията на плана. Не се препятства начина на трайно ползване на имот с идентификатор № 68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210 и не се ограничава достъпа тях. Прокарването на елементи от техническата инфраструктура през трасето за улица, предвидена в ПУП, се явява прокарване на отклонение през чужд имот, обуславящ приложение именно на чл.193, ал.3 от ЗУТ, както правилно е приел кмета на Столична община, район „В.“.

В заключение, при извършената служебна проверка не се констатираха основания по чл.146 от АПК, които да обуславят отмяна на заповедта, поради незаконосъобразност.

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на направените по делото разноски за възнаграждение на юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100. 00 лева.

В полза на [фирма] също следва да се възстановяват разноските, които заинтересованата страна е направила в процеса и които представляват заплатен хонорар на адвокатска защита от адв. Д. Б. в размер на сумата от 1 400.00 лева.

Така мотивиран, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град**, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.172 ал.2 от АПК

Р Е Ш И

:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от Р. И. И. срещу **Заповед № РВТ18-РД09-125 от 19.10.2018г.** на кмета на Столична община, район „В.“, в частта относно имоти с идентификатор №

68134.1935.2209 и № 68134.1935.2210.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от Р. И. И., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“, [улица] да заплати на Столична община, район „В.“ с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от Р. И. И., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“, [улица] да заплати на [фирма], представлявано от Е. Т. Б., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Приморски“, ул.”арх. М. Й.” № 16 сумата от 1 400.00 /хиляда и четиристотин/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

Съдия: